

15. oktober. Neznani zlikovci so namreč tisto noč grdo pomazali njegovo hišo s terom, kar se ne da tako lahko odstraniti. G. Šumer je pustil ta »spomin« na svoji hiši, češ, naj vsakdo vidi na lastne oči delo nekaterih konjiških »kulturonoscev«. Toda polagoma jih je postalo sram lastnega dejanja. Zato so zlobni jeziki začeli širiti vesti, češ, g. Šumer si je sam pomazal svojo hišo. Izmed širiteljev teh vesti so bili dozda že trije obsojeni. Najprej je g. Šumer vložil tožbo po svojem zastopniku dr. Macarolu proti Francu Blaževiću, peku v Konjicah. Sledila je poravnava in Blažević je objavil svoj preklie tudi v »Slovencu« in v »Jutru«. Kot drugi je bil obsojen zaradi širjenja teh vesti občinski redar Friderik Rebernak na deset dni zapore in 100 Din pogojno na 1 leto. Tretji je prišel na vrsto trgovec s kurami Ciril Zager, ki se je pa poravnal in plačal sodne in odvetniške stroške. Morda še bodo sledili drugi. G. Šumer je vložil tožbo tudi proti občinskemu tajniku Kolšek. Drugih posebnih novic pa zdaj ni. Snega imamo veliko in prav pridno se smučamo. Gospod uredniki! Pridite se še Vi smučat, potem si tudi Vi lahko ogledate Šumrovo hišo z moderno »dekoracijo«.

Šmartno ob Paki. Že dolgo se ni zgodilo pri nas kaj tako pretresljivega, kakor sta bila dogodka dne 6. in 7. t. m. V nedeljo zjutraj je odjeknilo po vsej župniji: uboj v Gorenjem leži na cesti proti Šmartnem kakih 50 m od zadnjih hiš mrtev Martin Meh, 34letni posestniški sin iz Rečice. Kolikor je mogoče dognati, je prišlo do poboja takole: V soboto, na praznik, zvečer je vzel hlapec posestnika in najemnika gostilne Gorjup v Gorenjem na sani svojega gospodarja dva fanta, eden od teh je ubiti Martin Meh, in ju je peljal v Gorenje v gostilno svojega gospodarja, kamor so dospeli iz Šmartnega malo pred 11. uro po noči. Martin Meh popije nekaj, proti polnoči plača in hoče oditi. Najemnik gostilne Franc Verdev, po domače Pungertnik, se začne tedaj z njim prepirati radi plačila. Trdi namreč, da mu je Meh dal le 10 dinarski novc, Meh pa pravi, da 10 dinarski novc. Po kratkem prepiru Meh odide, a zunaj udari po oknu, ne da bi se moglo ugotoviti, zakaj. Morda zaradi tega, ker mu je spdrsnilo, morda nalašč. Najemnik Verdev plane iz gostilne in z njim še

njegov hlapec in neki Feliks Tajnik iz Penka pod Škornjem; vsi hitijo za Mehom, ki je bežal. Ko ga dohitijo, udrihata po njem z latami močno dva. Takoj po par udarcih se Meh zgrudi in obleži, njegovi preganjavci se pa vrnejo v gostilno. Meh je tam na cesti izkervavel in izdihnil. Tovariš, ki je z njim došel v Gorenje, a se pretepa ni udeležil, ga je domov grede obrnil; ko je videl, da je mrtev, ga je pustil in šel dalje. Kdo je ubil Meha? Verdev je skušal odvrniti od sebe sum in je kmalu po dogodku šel zadevo prijaviti orožništvu v Mozirje. Zaslisevanje pa je vodilo vedno bolj k prepričanju: eden od napadalcev ga je. Verdevove izpovedbe se ne krijejo z ugotovitvami, krije se pa, kar izpove Tajnik, ki se je v nedeljo šel sam javiti orožništvu, potem pa sodnji v Soštanj. Sodnijska komisija je ugotovila, da je imel Meh dva udarca na glavi: eden mu je zdrobil lobanjo zadaj na glavi na mnogo kosov in je bil smrtonosen; drugi pa bi ga bil ohromil za vse življenje, če bi morda še ostal živ. O Mehu vsakdo trdi, da je bil močan in dober delavec. Veliko več pozornosti je zbuja zadnje čase Verdev. Rodom je iz Polzele in se je priženil pred kakimi dvema leti na lepo Pungertnikovo posestvo v Gavcih. Že to je bilo nekaj izrednega. Še izrednejše je bilo življenje, ki je sedaj tu začelo, in gospodarjenje. Obilno je tekla pičja in vedno skoraj se je razlegala od hiše vesela pesem. Verdev si je dal napraviti nov čebelnjak, zraven pa je pridno sekal lepi gozd, ki je bil bogastvo hiše in radi katerega je že marsikdo zavidal Pungertnikove. Še izrednejše je bilo, da je ta mladi gospodar vzel v najem gostilno v Gorenjem, najprej eno, potem pa drugo. Dobri gospodarji so radi tega in radi mnogih govoric zmajevali z glavo... — Dne 8. t. m., v ponedeljek, nas je presenetila novica: utonil je v nedeljo zvečer v Paki v Penku posestnik in železniški delavec Franc Klančnik. Šel je isti dan s svojim sosedom v Gorenje si ogledat kraj uboja, nato pa malo v gostilno. Domov se je vrnil sam, brez tovariša, ki je čakal nanj. V temi je iz nepojasnjenega razloga že blizu doma krenil s ceste na napačno pot in po par korakih padel v Pako, ki je tam izpodjedla zemljo ter je zelo globoka. Lovil je z rokami za zemljo, travo in kar bi mogel doseči, poznalo se je to na rokah, a ni

se mogel rešiti v temi iz mrzle vode. Zapuščena žena in šest večinoma nedoraslih otrok.

Šmarje pri Jelšah. Denarni zavodi podajajo v tem času račun o svojem delovanju v pretečenem letu in tudi trgovci sestavljajo svojo bilanco o zgubah in dobičku. Zakaj bi tedaj tudi župnije ne pogledale na svoje doživljaje zadnjih 365 dni? Že od nekdaj smo na Novega leta dan v cerkvi najbolj napeto poslušali, kar so nam o naših lanskoletnih dogodkih iz prižnice povedali. Nad 4000 prebivalcev nas je po naših hribih in dolinah, katere je preobilni dež tako pridno napajal, da nam je zrastle sicer veliko krme, da pa nam je prav temeljito skvaril veselo upanje na sadjapolno jesen ter nam iz grozdja opral vso sladkobo in se sedaj po furežih in gostijah precej kislo drži, ko zavživajo svoje vinogradniške pridelke. Krstov smo imeli 62, dva dečka več kakor deklic. Pa kaj to pomaga k našemu šte-

Reka Tibera je prestopila pred Rimom bregove in povzročila hudo poplavo.

Njemu ob strani je stal veliko mlajši zastavonoša Franc Čopora. Po poklicu je bil sodar in kmetski sin, silno močan, čeden ter srčen dečko. Tudi ta je nosil železno srajco in vrhu te oklep.

Ropoša je bil dvakrat oženjen. Prva žena Urša Lovrenčič mu je umrla kmalu brez otrok. Druga Magdalena Gaberc mu je podarila le enega otroka — hčerko Vido. Karl je bil tolikanj denarno podprt, da je pustil izobraziti edinko v varaždinskem samostanu. Tamkaj se je naučila: čitanja, pisanja in prejala boljšo podlago za bodočo gospodinjo. Po očetu je podedovala veliko krepko postavo, po materi na vsakega prikupljivo učinkujoče oči z dolgimi trepalnicami. Krog usten ji je igral in na lahno plesal nasmešek nedolžnosti — najlepša cvetka iz vrta dekleškega obraza. Ropoševa Vida, dasi prva med trškimi dekleti po cvenku, izobrazbi ter obrazu, se ni odtegovala nobenemu delu. Bila je postrežljiva in nikdo ji ni mogel oponesti prezirljivega ponosa napram tovarišicam ali gruntarske ošabnosti proti služinčadi, najemnikom in dninarjem.

Se ne smemo čuditi, če je bila Vida pri teh lastnostih kot edinka vse na svetu materi in očetu. Star-

ša sta se zavedala, da bo dekle lahko izbiralo med fanti in da bo moral biti povsem po godu mladi Ropoša staremu.

Veržejke so govorile med seboj od tedaj, ko je izročil Ropoša strelcu Francu Čopori zastavo čete, da mu je izrekel s tem že v naprej pripravljenost: sprejeti ga za bodočega zeta. Naj je bilo s temi govoricami tako ali tako, istina je, da je bil mladelec Franc ob vsaki priliki pri Ropoševih. Pri nedeljskih obiskih cerkve mu je krasil mladeniška prsa šopek, katerega mu je podarila Ropoševa Vida. Da bi se bil kosal kateri drug Veržejec s Francem pri Vidi, ni bilo niti govora. Samo posebi je prišlo, odlikovanje z zastavonošo je še potrdilo javno mnenje celega Veržaja: na Ropoševini ne bo gospodaril ob Vidini strani nikdo drugi kakor Čoporov Franc.

Kaj je bil Franc Vidi in Vida Francu, o tem so kramljali večkrat Ropoševa mama Magdalena s svojim možem, predno sta zatisnila pozno zvečer od dela trudne oči.

se vrtijo ter plešejo ti Indijanci po cele dneve in noči, ker med plesom toliko ne občutijo pikanja.

— — — Odkod dobivamo steklene oči?

Glavni dobavitelj steklenih ali umetnih oči za cel svet je Nemčija. Leta 1922 so izvozili Nemci umetnih oči za 5 milijonov mark in l. 1923 celo za 14½ mil. mark. Splošna svetovna kriza je zmanjšala izvoz umetnih oči in je znašal tozadevni izvoz leta 1932 eno tretjino manj nego v predvojnem letu 1913. Nobene države na celem svetu ne najdemo, ki bi ne krila svoje potrebe na umet. očeh iz Nemčije.

(Dalje sledi.)